

TAMARA GERAEDS

Christopher Plum en de woeste
waterstaf

Christopher Plum en de woeste waterstaf
is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Amanda Matthews (AM Design Studios)
Tekstredactie: Wim Urgel & Tamara Geraeds

Heruitgave september 2021
ISBN 978-94-92585-87-5
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan mijn lieve ouders,
die me alle liefde van de wereld hebben gegeven
en me hebben geleerd wat normen en waarden zijn.
Ik hou van jullie.

Wat voorafging...

Sinds kort staat het leven van de twaalfjarige Christopher Plum uit Schemerpoort op zijn kop. Zo heeft hij net ontdekt dat hij de nieuwe leider van de Orde van de Ronde Tafel is. De Ridder van deze orde hebben als taak magische voorwerpen en wezens in veiligheid te brengen. Zodra Christopher aan een nieuwe missie moet beginnen, treedt hij vanzelf uit zijn lichaam. Daardoor is hij onzichtbaar, wat een groot voordeel is als je achter schurken aan moet jagen, maar het brengt ook een lastig probleem met zich mee: hij kan niets aanraken. Alleen zijn voeten hebben houvast.

Gelukkig heeft hij een aantal bijzondere vrienden ontmoet die hem helpen. Ten eerste is er zijn voormalig grootste vijand Beth, die haar leven heeft gebeterd en nu liever voluit Elizabeth wordt genoemd. Elizabeth is Christophers rechterhand. Ze woont in het 'Huis voor Lastige Kinderen', dat geleid wordt door een gemene man, die Christopher 'De Hangsnormeneer' noemt. Dit huis staat ook in Schemerpoort, waar enge monsters, de Nachtschimmen, over straat dwalen zodra het donker wordt.

De derde Ridder komt uit Turkije en heet Baris. Christopher heeft Baris ontmoet tijdens zijn tweede missie.

Elke Ridder heeft een familiair, een bijzonder dier of wezen dat hen beschermt en hen de juiste weg wijst. Christophers familiair is de

vrolijke vleermuis Vito, die al lang geleden in Rome is gestorven. Hij kan zichzelf zichtbaar maken door over iemands gezicht te strijken met zijn vleugel, maar als de Ridders hem eenmaal zien, dan is hij tijdens missies voor hen altijd zichtbaar.

Toing de trol is Elizabeths familiair. Hij is maar vijftien centimeter groot, heel vrolijk en hij zit het liefst op Elizabeths hoofd. Als hij boos wordt, groeit hij uit tot een enorme reus. Toing kan zichzelf zichtbaar en onzichtbaar maken.

Baris heeft een wolf als familiair: Bora. Bora is heel dapper en wijkt geen moment van Baris' zijde.

Ook krijgen de Ridders hulp van Viviane, de Vrouwe van het Meer, die buiten het meer verandert in witte mist. Zij heeft magische medaillons naar alle Ridders gestuurd, die ze kunnen gebruiken om met elkaar te communiceren. Helaas weet niemand wie de overige negen Ridders zijn en waar ze zich bevinden. En de vrienden hebben niet veel tijd meer om de Orde van de Ronde Tafel compleet te maken, zo blijkt uit een waarschuwing van Fatima, de dochter van een profeet die Christopher tijdens zijn vorige avontuur ontmoette.

Om hun tweede missie te kunnen voltooien hebben de Ridders aan Petrus, de bewaker van de hemelpoort, moeten beloven de Tien Geboden te zoeken en naar hem terug te brengen. Lang geleden schreef de beroemde profeet Mozes tien leefregels op - de Tien Geboden - en vertelde de mensen dat ze zich hieraan moesten houden om een goed leven te leiden. We noemen deze regels ook wel normen en waarden.

De Ridders hebben 48 uur de tijd gekregen om deze Geboden te vinden en naar Petrus te brengen. Om te zien hoeveel tijd er nog over is, heeft Petrus een horloge aan Christopher gegeven. Dit horloge heeft een boek in plaats van een wijzerplaat. In het opengeklapte boek verschijnen constant piepkleine woorden, alsof iemand een verhaal aan het schrijven is. In een minuut tijd vult een pagina zich met zinnen.

WAT VOORAFGING...

Bovenaan de bladzijdes is te zien hoeveel minuten en uren er nog over zijn.

Als Christopher en zijn vrienden de Tien Geboden niet op tijd bij Petrus afleveren, zullen ze voor straf in de Hemel opgesloten worden.

Een lastige taak dus, en alsof het zo nog niet moeilijk genoeg is, zit de schurk Degroteb Oef hen ook nog telkens dwars.

Hoofdstuk 1

Christopher plaatste het laatste schone bordje in de kast. ‘Dat was lekker, mam.’

‘Ja, dat moeten we vaker doen,’ beaamde Daphne. ‘Voortaan elke zondag gehaktballen in tomatensaus bij de lunch. Zal ik ze alvast op het lijstje zetten?’

Ze liep al naar het kladblok dat aan de koelkast hing.

Mevrouw Plum glimlachte. ‘Goed idee. En wat willen jullie vanavond eten? Jullie mogen kiezen.’

‘Pannenkoeken!’ riep Daphne meteen en Christopher grijnsde toen ze hem aankeek met een blik die zei: *durf me eens tegen te spreken*. Ze wist dat hij er niet zo dol op was. Maar vandaag had hij wel iets anders aan zijn hoofd dan het avondeten. Een smoes verzinnen om meerdere dagen weg te blijven was nu het belangrijkste.

Hij stapte zo onopvallend mogelijk opzij, zodat Vito’s onophoudelijke gefladder tegen zijn rug even ophield. De kleine vleermuis had zich halverwege de lunch weer bij hem gevoegd, maar hij had hem echt niet nodig om hem eraan te herinneren dat ze haast hadden.

Terwijl Vito door de keukenmuur naar buiten schoot, schraapte Christopher zijn keel. ‘Eh... over vanavond gesproken,’ begon hij voorzichtig. ‘Ik wilde eigenlijk vragen of ik een paar nachtjes bij een vriend mag slapen.’

De rimpels in mevrouw Plums voorhoofd werden dieper. ‘Morgen moet je weer naar school, Christopher, dus je weet het antwoord al. Volgend weekend...’

‘Ik weet het, mam,’ onderbrak Christopher haar snel, ‘maar zijn ouders zijn vanochtend naar Turkije vertrokken omdat zijn oma heel erg ziek is. Zijn tante kan pas dinsdagavond komen en ik vind het rot voor hem dat hij dan alleen thuis zit, terwijl hij zich zorgen maakt over zijn oma.’

De leugens rolden uit zijn mond alsof hij niet anders gewend was. Beschaamd sloeg hij zijn ogen neer en haalde een doek over het aanrecht om zichzelf een houding te geven.

Tot zijn opluchting zei mevrouw Plum: ‘Wat lief van je. Natuurlijk laten we die jongen niet alleen zitten. Hij kan zolang hier logeren.’

Christopher verslikte zich van schrik en hoestte. ‘Dat gaat niet, mam. Hij heeft een grote hond, die niet van vreemden houdt.’

Dat was niet eens echt gelogen. Een wolf was een soort grote hond. ‘Kunnen ze die niet naar een asiel brengen dan?’

Christopher was nog een antwoord aan het bedenken, toen Daphne zich er opeens mee bemoeide.

‘Dat is gemeen, mam,’ zei ze. ‘De hele familie gaat weg, zodat die hond nog maar één vriend heeft en dan wil je die ook nog afpakken.’

‘Ik, eh...’ stamelde mevrouw Plum overdonderd.

‘En die hond is vast ook een vriend voor...’ Ze keek Christopher vragend aan. ‘Hoe heet die jongen?’

‘Baris,’ zei Christopher. ‘Hij zit sinds kort bij mij in de klas.’

‘Die hond is vast ook een vriend voor Baris,’ vervolgde Daphne. ‘Dieren kunnen veel troost bieden in moeilijke tijden.’

‘Zo zo,’ zei mevrouw Plum. ‘En waar heb jij al die wijsheid vandaan?’

‘Van school, mam. We leren daar ook nog weleens wat, hoor.’

Mevrouw Plum schoot in de lach. ‘Nou, dat mag ik hopen, ja!’

‘Dus mag het, alsjeblijft?’ vroeg Christopher.

‘Nou, vooruit dan maar. Omdat het speciale omstandigheden zijn.’

Christopher haalde opgelucht adem en ontving een tevreden klopje op zijn hoofd van Vito, die net weer op zijn schouder was geland.

‘Maar je doet netjes je huiswerk en jullie komen wel hier eten ’s avonds,’ vervolgde mevrouw Plum, die van dit tafereel niets meekreeg.

‘Sorry, mam, maar we kunnen die hond niet alleen laten. Dan breekt hij het hele huis af,’ verzon Christopher snel.

‘Hoe kan dat nou?’ riep mevrouw Plum uit. ‘Dan moet er dus altijd iemand thuisblijven!’

Christopher knikte ijverig. ‘Ja, Baris’ moeder werkt vanuit huis. En als ze met z’n allen weggaan, past zijn tante op de hond. Maar die kon nu dus niet.’

Mevrouw Plum zuchtte. ‘Dan kom ik wel wat eten brengen.’

‘Nee!’ Christopher kuchte. ‘Nee, dat hoeft niet,’ vervolgde hij rustiger. ‘Zijn moeder heeft eten voor ons in de vriezer gelegd. We redden ons wel.’

‘Ja, mam,’ mengde Daphne zich weer in het gesprek. ‘Je wilt toch zo graag dat we meer zelf gaan doen? Dan is dit een goeie oefening.’

Mevrouw Plum tikte speels met haar vinger op Daphnes neus. ‘Wijsneus,’ lachte ze. ‘Maar je hebt gelijk. Jullie kunnen best twee nachtjes alleen zijn. Zeker met een grote waakhond erbij. En als er iets is, dan bellen jullie en dan sta ik zo op de stoep.’

‘Super, mam!’ riep Christopher uit en hij gaf haar een zoen voordat ze kon vragen wat het adres was. ‘Ik ga gauw mijn spullen pakken. Dan kunnen we vanmiddag samen ons huiswerk afmaken en daarna een film kijken.’

Hij racete de trap al op, in de hoop dat hiermee het gesprek voorbij was.

Maar dat was te vroeg gejuicht.

‘Laat je Baris even bellen als je daar aankomt? Ik wil hem nog wel even spreken,’ riep mevrouw Plum hem na.

‘Oké, mam!’

Op zijn zolderkamer gooide hij wat spullen in zijn rugzak, sommige aangereikt door Vito. Hij stond net te twijfelen wat hij met zijn wiskundeboeken en agenda moest doen, toen Daphne bovenaan de trap verscheen.

‘Geef maar hier,’ zei ze, terwijl ze de boeken uit zijn handen trok en naar zijn kledingkast liep. ‘Hier vindt mam ze voorlopig niet en dan lijkt het alsof je ze mee hebt genomen.’

Ze bukte en rommelde wat op de onderste plank, terwijl Christopher toekeek, met zijn familiair op zijn schouder. Heel even leek het alsof Daphne ergens van schrok. Een muis, dacht Christopher, daar was ze als de dood voor. Maar zijn zusje ging alweer onverstoorbaar verder met het herschikken van zijn kleding, zodat de boeken niet meer zichtbaar waren.

‘Zo,’ zei ze, terwijl ze opstond en haar kleding rechte trok. ‘Niets meer van te zien.’

‘Hoe wist je dat het niet waar was?’ vroeg Christopher.

Daphne wees grinnikend naar zijn voeten. ‘Je zenuwtik. Je doet hetzelfde als ik wanneer je liegt.’

Christopher fronste. ‘Echt waar? Wat dan?’

Daphne tikte een ritme met haar voet en keek met een schuldige blik naar de grond.

Christopher gaf haar een stomp tegen haar schouder en Vito ging boven op de kledingkast zitten, op veilige afstand. ‘Zo keek ik niet!’

Gierend van het lachen ontweek Daphne zijn volgende stomp. ‘Welles!’

‘Mam had anders niets in de gaten.’

‘Nee, die was gehypnotiseerd door de goedheid in het hart van haar zoon,’ zei Daphne met bekakte stem. Ze sloeg haar hand tegen haar voorhoofd alsof ze flauwviel, en draaide met haar ogen.

Christopher grinnikte. ‘Ja, ik moest toch iets verzinnen?’

‘Maar waar ga je nou eigenlijk echt naartoe?’

De lach gleed van Christophers gezicht. Hij wilde zijn zusje zo graag de waarheid vertellen, maar hij wist dat het niet mocht. Alleen mensen die verbonden waren met de Orde van de Ronde Tafel mochten weten van zijn missies. En Daphne hoorde daar helaas niet bij. Hij betwijfelde trouwens of ze hem zou geloven als hij haar vertelde over de magische avonturen die hij had beleefd en de dode vleermuis die zelden van zijn zijde week. En dan moest hij zeker maar niet beginnen over het uit zijn lichaam treden bij elke missie. Het klonk allemaal als een overdreven superheldenfilm.

‘Eh...’ stotterde hij. ‘Ik, eh... kan het je niet... niet vertellen.’

‘Ooohhhh!’ riep Daphne uit, haar ogen groot. ‘Ik weet het al!’

‘Oh... Oh, ja?’

Christopher wist niet of hij zenuwachtig of opgelucht moest zijn. Ze wist ervan? Hoe was dat mogelijk?

Daphne grijnsde breed naar hem. ‘Ga jij maar naar je vriendinnetje. Ik snap wel dat jullie alleen willen zijn. Om te kussssen...’ Ze rekte de s uit, met getuitede lippen.

Vito liet een grinnikend piepje horen vanaf de kast en Christopher moest zijn best doen om niet te reageren. In de tijd die hij daarvoor nodig had, bedacht hij dat het geen gek idee was om Daphne te laten denken dat hij een vriendinnetje had.

Zich tot het uiterste concentrerend om niet met zijn voeten te tikken en niet naar de grond te kijken, zei hij: ‘Wacht maar. Als jij ouder bent, zal je weten hoe het is. En wie is er dan om jou te helpen met wegglijpen?’ Hij keek haar uitdagend aan.

Daphne bracht haar grijnzende gezicht dichterbij naar het zijne. ‘Jij helpt me dan natuurlijk. Want ik help jou nu ook.’

Ze propte een fles deodorant, die ze op de grond had gevonden, in zijn rugzak. ‘Meisjes vinden het belangrijk dat je lekker ruikt,’ zei ze samenzweerderig. ‘Dus... hoe heet ze?’

HOOFDSTUK 1

Oei, op die vraag had hij niet gerekend! Wat moest hij nu zeggen? Susan? Nee, er zat een Susan in zijn klas; straks dacht ze nog dat hij iets met haar had. Veronica dan? Nee, zo heette het buurmeisje en die vond hij echt niet aardig. Laura? Desirée? Zijn hersens blokkeerden volledig.

Boven op de kast was Vito wild met zijn vleugels aan het zwaaien. Christopher keek met een schuin oog naar hem.

‘Ik, eh... ik weet niet...’ begon hij, om tijd te rekken.

‘Ah, toe nou. Je kunt me haar naam toch wel vertellen?’ zei Daphne.

Vito maakte een dakje van zijn vleugels. Een A.

‘Alleen haar voornaam,’ ging Daphne verder.

Vito was al bij de derde letter. Hij ging zitten, maakte zijn buik bol en stak zijn vleugels recht naar boven.

‘Of ken ik haar soms?’ viste Daphne.

‘Nee nee,’ zei Christopher snel, terwijl hij de letters die Vito uitbeelde achter elkaar zette in zijn hoofd.

‘Ze heet eh...’

Daphne keek hem afwachtend aan en Christopher vulde de ontbrekende letter zelf aan. ‘Amber. Ze heet Amber.’

Vito stak zijn duimen omhoog.

Christopher schraapte zijn keel. ‘En als je het niet erg vindt, zou ik graag gaan nu.’

Daphne stapte opzij. ‘Ga je gang.’

‘Je zegt n...’

‘Nee nee, ik zeg niks. Je geheim is veilig bij mij.’

‘Bedankt, zus.’ Hij gaf haar een high five en dreunde de trap af, met Vito suizend achter zich aan.

Hoofdstuk 2

Een paar minuten later stond hij hijgend voor het huis waar Elizabeth woonde. Hij gluurde naar binnen door een van de ramen aan de voorkant, maar trok zijn hoofd snel terug toen hij de Hangsnormeneer in zijn luie stoel zag zitten. Achter hem waren twee meisjes druk aan het poetsen. Dramatische operamuziek schalde door de kamer.

Vito was al doorgevlogen naar het volgende raam en piepte.

‘Is ze daar?’ vroeg Christopher. ‘Is ze alleen?’

Het kopje van de vleermuis bewoog op en neer.

Toch keek Christopher eerst voorzichtig om het hoekje van het kozijn, voordat hij tevoorschijn stapte.

Elizabeth lag op haar buik op haar bed. Ze was ijverig in een boekje aan het schrijven. Waarschijnlijk in het dagboek waar haar huisgenoten in zaten te lezen toen Christopher hier voor het eerst kwam.

Snel hief hij zijn hand om op het raam te kloppen, voor ze op zou kijken en zou denken dat hij haar bespioneerde.

Hij tikte nauwelijks hoorbaar tegen het glas, maar toch rolde Elizabeth van schrik van het bed. Voorzichtig keek ze over de rand. De opluchting was van haar gezicht te lezen toen ze opkrabbelde en naar het raam liep. Ze schoof het open en fluisterde: ‘Je liet me schrikken!’

‘Sorry, maar we moeten gaan.’

Vito stak een vleugel de lucht in en Elizabeth tikte hem aan.

‘Piep piep?’ vroeg Vito, wijzend naar het boekje in haar hand.

‘Oh, ik was een verhaal aan het schrijven,’ zei Elizabeth.

De vleermuis vormde zijn vleugel tot een duim.

‘Het is nog niet zo goed, hoor,’ ging Elizabeth snel verder.

Christopher wierp een blik op zijn boekhorloge. ‘We horen er later graag meer over, maar we hebben nog maar 2724 minuten om de Tien Geboden te vinden.’

‘2724 minuten? Hoeveel is dat?’

Christopher spiekte weer op zijn horloge. ‘Bijna 45.5 uur.’

‘Oh jee, dat gaat snel.’ Ze wees op haar rugzak, op haar bed. ‘Ik was mijn spullen al aan het pakken. Maar het valt niet mee om hier weg te komen zonder straf te krijgen. Ik was al blij dat ik even een stukje kon schrijven.’

‘Wat heb je verzonnen om weg te kunnen dan?’

‘Dat we een werkopdracht hebben in een grote fabriek, als leerproject, en dat we daarvoor betaald krijgen. Eten en onderdak inbegrepen.’

Christopher staarde haar verbluft aan. ‘En dat geloofde de Hangsnormeneer?’

Elizabeth haalde haar schouders op. ‘Zodra hij iets hoort over geld of betaald krijgen, luistert hij niet zo goed meer.’

‘Aha,’ zei Christopher, omdat hij geen goed antwoord wist.

‘Het maakt niet uit,’ zei Elizabeth. ‘We moeten alleen zorgen dat hij binnenkort geld krijgt. Wat heb jij tegen je ouders gezegd?’

‘Dat we bij Baris logeren, hier in de buurt, omdat zijn oma in Turkije heel ziek is en zijn hond niet alleen kan blijven.’

Elizabeth grijnsde. ‘Goeie.’

‘Ja, maar mijn moeder vroeg wel of Baris haar nog kon bellen.’

‘Dat kan toch?’

‘Hoe dan?’

Elizabeth trok zijn shirt omhoog.

‘Hee! Wat doe je?’ siste Christopher verschrikt.

Ze tikte op zijn medaillon. ‘Hiermee kunnen we hem bereiken.’

Christopher staaarde naar de ketting om zijn nek. Hij was helemaal vergeten dat ze de andere Ridders daarmee konden zien.

‘Oké, mooi,’ zei hij. ‘Laten we nu eerst maken dat we hier weggomen.’

Elizabeth knikte en hees haar rugzak op haar schouder. ‘Wacht op de hoek van de straat op me.’

Ze wachtte tot Christopher naar buiten was geklommen en schoof het raam dicht.

Ze voegde zich al snel bij hem, met haar familiair Toing op haar hoofd.

‘Hee, Toing! Alles goed?’ riep Christopher.

‘Goed, zeker!’ zei Toing. ‘Op avontuur!’

Terwijl Vito de trol piepend begroette, graaide Elizabeth in haar rugzak. ‘Hier, ik heb nog snel wat eten meegegraaid.’

Ze stak een cakeje naar hem uit. Christopher had eigenlijk geen honger, aangezien hij net uitgebreid had geluncht, maar een cakeje ging er altijd wel in.

‘Dank je,’ zei hij. ‘Heb je nog wel genoeg voor later dan?’

‘Ja, hoor,’ antwoordde Elizabeth, met haar mond al vol.

Toing deed ook een graai in de tas en propte twee cakejes in een keer in zijn mond.

Christopher likte zijn vingers af. ‘Mmm, wat zit erin? Het smaakt... apart.’

‘Geen idee. Wel lekker toch?’

‘Zeker. Ze zijn heerlijk.’

Elizabeth slikte het laatste stukje door en vroeg: ‘En, waar gaan we naartoe?’

‘Naar een plek waar we met Baris kunnen praten zonder dat iemand ons ziet.’

‘Het meer?’

Christopher wees op een poster die tegen een lantaarnpaal was geplakt. ‘Ze zijn vandaag begonnen met het opzetten van de tenten voor het festival van volgende week.’

Elizabeth schopte een steentje door de straat. ‘Verdorie, dan kunnen we dus een week lang niet naar Viviane.’

‘Inderdaad,’ zei Christopher somber. ‘We moeten de andere Ridder echt snel vinden.’

De waarschuwing van Fatima echode nog steeds door zijn hoofd. “Er nadert een groot kwaad en alleen samen zullen jullie in staat zijn dat te verslaan.” Hij kreeg er de kriebels van.

‘We zijn in ieder geval al met z’n drieën,’ zei hij, meer om zichzelf moed in te spreken dan om Elizabeth gerust te stellen.

Vito prikte venijnig met zijn klauw in zijn schouder.

‘Ik bedoel met zessen!’ verbeterde Christopher zichzelf snel.

De klauw ontspande.

Elizabeth zuchtte diep. ‘Oké, waar naartoe dan?’

Ze keken alle drie afwachtend naar Christopher, wiens hersenen razendsnel werkten.

‘Ik heb het!’ riep hij opeens uit, waardoor Vito verschrikt opvloog en Toing een gillette slaakte.

‘Sorry,’ ging hij zachter verder. Hij wenkte. ‘Kom, deze kant op.’

Ze zigzagden door de straten, tot Christopher bleef staan voor een groot gietijzeren hek. Erachter lag een enorme villa. Zonder aarzelen drukte Christopher op de bel.

Toing bestudeerde het bordje erboven.

‘Christopher deze professor kennen?’ vroeg hij verbaasd.

‘Jij bent niet de enige die belangrijke mensen kent, Toing,’ zei Christopher lachend.

De intercom kraakte en een vermoeide stem zei: ‘Hallo?’

‘Dag, meneer Van Tombestijn-aan-Schedelhoven. Christopher Plum hier. Mag ik even binnenkomen met mijn vrienden?’

‘Ah, Christopher! Wat leuk dat je terug bent gekomen. Kom snel binnen!’ De man klonk plotseling een stuk minder slaperig en somber.

Er klonk een luide zoem en het hek gleed open. De lantaarns langs het pad tussen de vijvers door floepten aan.

‘Wauw,’ zei Elizabeth, terwijl ze de tuin in stapte. ‘Het lijkt wel een sprookje.’

Terwijl het hek achter hen weer in het slot gleed, werd de voordeur geopend. Een man met grijs haar en een grote bril op zijn neus stak zijn hand uit. ‘Christopher! Wat goed om je terug te zien! En mét lichaam deze keer!’

Terwijl hij Christopher de hand schudde gleden zijn ogen richting het hek. ‘Geen schurken dit keer?’

‘Nee, nee, alleen mijn vrienden.’

De professor wendde zich tot Elizabeth. ‘Vatic, aangenaam.’

‘Elizabeth.’

‘Je zei toch “vrienden”, Christopher?’ vroeg de professor. ‘Meerdere?’

‘Oh, ja, dat vergeet ik soms. U kunt ze niet zien natuurlijk.’

De glimlach van de professor werd breder. ‘Laten we eerst naar binnen gaan.’

Hij ging hen voor het huis in, naar de woonkamer, die er nog sjieker uitzag dan in Christophers herinnering. Met een druk op een knop stak hij de haard aan. Toing sprong van Elizabeths hoofd en begon aan een vreemd dansje voor het vuur. ‘Vuur mooi!’ riep hij blij.

‘Wil je me voorstellen aan je andere vrienden?’ vroeg Vatic.

‘Zeker,’ antwoordde Christopher. ‘Vito zal zich zichtbaar maken. Niet schrikken, alstublieft.’

De vleermuis vloog naar de professor toe en streek zacht over zijn gezicht. Daarna vloog hij snel achteruit.

‘Dit is Vito, mijn familiair,’ legde Christopher uit.

‘Aangenaam,’ herhaalde de professor. Hij leek totaal niet verrast, net als de Vrijmetselaar die ze laatst nog hadden ontmoet.

‘U weet dat familiairen bestaan?’ vroeg Christopher.

‘Zeker,’ zei de professor, terwijl hij hen een stoel aanwees. ‘Ik heb veel over de Ridders van de Ronde Tafel gelezen. Jij was tot nu toe de eerste die ik heb ontmoet. Ik neem aan dat Elizabeth ook een Ridder is?’

Ze knikten allemaal.

Er klonk een zoef en een vrolijk stemmetje: ‘Toing, ook genaam.’

De professor zette zich van schrik zo hard af met zijn voeten, dat hij met stoel en al achteroverviel.

Toing keek met een schuldige blik achterom. ‘Oeps.’

De twee Ridders schoten op Vatic af, maar de kleine trol was hen voor.

‘Toing spijt. Beetje enthousiast,’ zei hij en hij duwde zonder moeite de stoel met de professor erin weer overeind. Met één sprong stond hij voor Vatics neus. Hij maakte een buiging. ‘Toing. Genaam,’ herhaalde hij. ‘Is eer om te ontmoeten grote professor.’

Vatic stak zijn hand uit naar het kleine wezentje. ‘Dank je wel. Voor mij is het ook een eer om jullie te ontmoeten.’

Toing maakte een uitgelaten sprongetje en begon langs de stoel omhoog te klimmen.

‘Toing! Niet doen!’ riep Elizabeth geschrokken.

De trol draaide zich om vanaf de rugleuning. ‘Waarom?’

Het was duidelijk dat Elizabeth haar best moest doen om haar geduld te bewaren. ‘Je kunt niet zomaar bij iemand op het hoofd gaan zitten. De meeste mensen vinden dat niet fijn, Toing. Kom maar hier zitten.’ Ze wees naar haar eigen hoofd.

Toing keek twijfelend van de professor naar Elizabeth. ‘Maar Toing en Vatic nu vrienden.’

‘Christopher en ik zijn ook vrienden, maar ik ga toch ook niet op zijn hoofd zitten?’

De professor schoot in de lach. Christopher grinnikte mee.

‘Sorry, mijn beste Toing,’ zei Vatic, ‘maar ik vrees dat mijn hoofd zijn beste tijd heeft gehad. Ik krijg al snel hoofdpijn. Ik ben al een oude man, weet je.’

Nu was het Toings beurt om te lachen. ‘Jij niet oud! Petrus en Argus, die oud zijn.’

De professor keek de Ridders vragend aan.

‘Toing kent zo’n beetje iedereen die niet menselijk is,’ legde Christopher uit. ‘Goden, trollen, noem maar op.’

‘Bijzonder, bijzonder,’ mompelde Vatic voor zich uit, terwijl de kleine trol terugklom naar zijn favoriete plekje op Elizabeths hoofd.

‘Maar wat brengt jullie hier?’ vroeg hij toen.

‘Wij hadden een rustig plekje nodig om contact op te nemen met Baris, de derde Ridder,’ legde Christopher uit.

‘Geen probleem. Ga jullie gang,’ zei Vatic, wijzend naar een oud-erwetse telefoon naast zijn fauteuil. ‘Willen jullie ondertussen iets drinken?’

‘Een cola graag,’ zeiden de Ridders, terwijl Toing ‘wolkenjus!’ riep.

‘Dat laatste heb ik niet, vrees ik,’ lachte de professor, waarop de trol een teleurgestelde zucht liet horen.

Vatic verdween naar de keuken en Christopher en Elizabeth haalden hun medaillons onder hun shirt vandaan.

‘Ik hoop dat hij antwoordt,’ zei Christopher.

BURP! klonk het antwoord van Elizabeth en ze sloeg beschaamd een hand voor haar mond. ‘Pardon,’ zei ze en ze slikte een paar keer nadrukkelijk. ‘Ik voel me niet zo goed.’

Op dat moment rende Toing naar het open raam en gaf over in de struiken eronder.

‘Toing?’ vroeg Christopher bezorgd, terwijl hij opstond. ‘Gaat het?’

De trol draaide zich om en keek hem met waterige oogjes aan. ‘Helemaal nee,’ zuchtte hij zwakjes. Hij wilde met zijn hoofd schudden, maar viel om en bleef roerloos onder het raam liggen. Elizabeth schoot

HOOFDSTUK 2

overeind en rende naar haar familiair toe, maar ook zij stortte na enkele stappen in.

Vito piepte angstig, terwijl Christopher naar zijn buik greep. Hij kreunde. 'Er is iets niet goed, Vito. Ga Vatic halen. Snel.'

De vleermuis schoot als een raket door de kamer, luid piepend. Toen werd het stil en zwart en zakte ook Christopher op de grond.